

пакъ... какво минало е било то!.. Кервани съ аби, шаеци и бъчви сж се смъквали изъ Тракия — до Узунджово, до Одринъ и Цариградъ, а други сж поемали на северъ — къмъ Дунава, Кюстенджа и Букурещъ. Горе, до Гюръ-чешме, единъ унесенъ поетъ-учителъ, съчинява бунтовни пѣсни, които веднага ставатъ народни пѣсни, и съ които юнацитѣ отъ Априлското възстание отиватъ да умиратъ. Долу, въ Клуцохоръ, въ малкото глѣхнало дворче, съ две одаи и чардаче, е растѣлъ вече бждщиятъ герой на най-дивната българска балада. Тамъ наблизо, следъ три-четири десетилѣтия видѣ божия свѣтъ неговиятъ сестреникъ, който създаде цѣла флотилия въ Арджанското блато и угасна въ македонскитѣ планини...

И едничъкъ Балканътъ — по-добре отъ всички скждни паметници и плочи — всѣка година прави свой поменъ на това минало. Агликова и Божурова поляни, всѣка пролѣтъ грѣйватъ съ слънчевъ и кървавъ блѣсъкъ, въ гърдитѣ на старата, горда планина...

Да, безъ съмнение, животътъ не може да стои на една точка. Ала днесъ, азъ